

Salonky

**Hokejová
dvojčata**

Kelly a Kevin Klímovi

Městské lesy Hradec Králové a.s., Lesy České republiky, s.p., Česká lesnická akademie Trutnov, redakce časopisu Myslivost ve spolupráci s dalšími partnery zvou na 2. ročník akce

DEN S MYSLIVCI

sobota 15. října od 10 hodin
Kemp Stříbrný rybník
v Hradci Králové

- Soutěž ve vaření kotlíkového zvěřinového guláše
- Sokolnictví
- Lovecká kynologie – ukázky práce loveckých psů
- Laserová střelnice, virtuální realita
- Program pro děti
- Ukázky vábení zvěře
- Myslivecké soutěže
- Ukázky lovecké hudby
- Po hlavním programu zahrají

VOXEL
HAKELBAND,
NADORAZ a MR. MOSS

Občerstvení včetně zvěřinových specialit zajištěno.
Vstup zdarma.

programem provede
Aleš Háma

Hlavní partneři:

Editorial

Salonkám jsou tři roky

HYNEK ŠNAJDAR / redaktor

Když jsme na počátku října roku 2019 začali v Hradci Králové vydávat kulturně-spoločenský magazín Salonky, věřili jsme, že si ve městě najde své čtenáře. Překonali jsme i covidovou pandemii, založili zpravodajský web, otevřeli na Velkém náměstí redakci, která dnes mimo jiné slouží k pravidelným podcastům... Zkrátka se nám podařil husarský kousek, který vyžadoval notnou dávku trpělivosti, vůle a kreativity. A vyplatilo se! Salonky si 1. října připomenuly třetí rok existence, aby s nezbytným odhodláním vstoupily do roku čtvrtého. Samotný magazín je vyhledáván čtenáři po celém městě a můžeme se pochlubit, že tohoto oblíbeného periodika, v němž lze každý měsíc najít množství inspirativních článků, reportáží a rozhovorů se zajímavými lidmi, kteří se v Hradci narodili, žijí v něm nebo k němu mají nějaký vztah, už vyšlo 37 čísel. Proto nám, milí čtenáři, zůstaňte věrní, protože se i nadále můžete těšit na své kvalitní Salonky. ■

KEVIN A KELLY KLÍMOVI / str. 6 ▶ 8

RICHARD JUKL

str. 10 ▶ 15

BARBORA HODONICKÁ

str. 16 ▶ 18

MIROSLAV HLOUŠEK

str. 22 ▶ 24

PYTLÍKART

str. 34 ▶ 35

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: Velké náměstí 21/31 500 03 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Michal Bogán, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Jiří Tůma, tel.: 604 838 773, e-mail: jiri.tuma@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Kriegler, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 8 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Jan Vavřina/mountfieldhk.cz.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Zopakují hokejisté Hradce Králové vítězství v základní části extraligy?

Aleš Javůrek,
bývalý ligový fotbalista
a moderátor

Myslím si, že hokejisté Hradce Králové mohou být znovu úspěšní, jen vlčáků kolem nich bude víc. Zejména pak Pardubice, které při sto letech od svého založení, vyhlásily útok na titul. Hradečtí to budou chtít rivalovi hodně zneprjemnit a očekávám, že vzájemné souboje budou hodně zajímavé. V minulé sezoně Mountfield vyhrál základní část, ale v play off to pak nedotáhl tam, kam by chtěl. Bylo to takové Pyrrhovo vítězství. Nemyslím si tedy, že by se týmy včetně Hradce po těchto zkušenostech za každou cenu cpaly na první místo, ale upřednostní taktiku dostat se do

play off z dobré pozice a pak se vyloženě soustředí na útok na titul.

Tomáš Borovec,
sportovní komentátor

Zopakovat vítězství v základní části se v historii povedlo pouze třem týmům – Vsetínu, Pardubicím a Libercí. Je to tedy velmi obtížné a v aktuální sezoně o to těžší, že se extraliga zkvalitnila příchody mnoha hráčů ze zahraničí. Několik týmů posílilo mnohem výrazněji než hradecká kabina. Navíc si myslím, že po nevýrazných výsledcích v play off se tentokrát celý tým zaměří především na tuto část sezóny a pokusí se podruhé v historii postoupit do bojů o medaile. ■

INZERCE

EXKLUZIVNÍ ROZHOVORY
TOMÁŠE KULHÁNKA

DEBATY

POD BÍLOU VĚŽÍ

Pouze na
www.salonkyhk.cz

NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SKVĚLOU PÁRTY?
PŘECE UFFO TRUTNOV!
Přesvědčit se o tom můžeš třeba
v sobotu 22. 10.

UFFO
www.uffo.cz

CALINPOPSTAR Tour

Město, klub i fanoušky jsme si zamilovali

✎ JIŘÍ TŮMA,
FOTO: ARCHIV MOUNTFIELHK.CZ

Hokejoví Hradec Králové táhnou dvojčata. Pětadvacetiletí Kevin a Kelly Klímovi, synové slavného otce Petra, si východočeskou metropoli oblíbili. „Je skvělé hrát s bráchou. Na tréninku se hecujeme,“ říká Kelly za oba. Rodáci z americké Tampy letos obdrželi také české občanství a mohou obléknout dres národního týmu.

Poznáte je podle toho, že o čtyři minuty starší Kevin má tetování na levé ruce, v níž drží i hokejku, zatímco u Kellyho je tomu přesně naopak. Dvojčata a synové slavného otce Klímy, bývalého československého reprezentanta, jsou třetí sezonu nedílnou součástí hokejového Hradce Králové.

„V klubu nás už všichni poznají. Ale samozřejmě stávalo se často, že si nás lidé pletli. Trochu jsme to vyřešili tetováním, já ho mám na pravé ruce a brácha na levé,“ usmívá se Kelly Klíma.

„A hokejku taky každý držíme jinak, abychom to usnadnili trenérům,“ doplňuje Kevin. „Ale jinak jsme úplně identičtí. I povahově a máme rádi stejné věci,“ prozradí.

Není bez zajímavosti, že svoje přítelkyně také poznali ve stejném zábavním podniku, když ještě hráli v Kanadě. „Bylo to ještě v Quebecu. Ale dvojčata to nejsou,“ rozesměje se Kevin. Oba s přítelkyněmi bydlí v Hradci. Každý samozřejmě ve svém bytě. „Jsou rády, že s námi můžou cestovat a poznat svět. Když chtějí, letí domů,“ vysvětlil Kelly.

A jaký je rozdíl mezi životem v Americe a v Česku? „Tady je všechno blíž, v Americe je všechno daleko. Všude tady chodíme pěšky. Bydlíme na Velkém náměstí, chodíme do restaurací. Líbí se nám parky, ale pěkných míst je tady víc,“ pochvaluje si Kevin.

Vzorem otec Petr. Vítěz Stanley Cupu

Kevin a Kelly Klímovi se narodili 5. června 1997 v americké Tampě a hokej byl jasnou volbou. Aby také ne, když nejrychlejší kolektivní hru na světě mají v krvi. Otec Petr Klíma patří mezi velké postavy československého hokeje. Bývalý reprezentant, který v roce 1985 emigroval do zámoří a ve slavné

NHL odehrál třináct sezon. Reprezentační dres oblékal i dědeček Josef Klíma.

„Hokej pro nás byl samozřejmost. Máme ho v genech. Táta ho hrál, děda taky a dokonce i strejda. Byla to jasná volba,“ usmívá se Kevin. Největší vzor měli doma. Vždyť táta Petr vyhrál v roce 1990 Stanley Cup v dresu Edmontonu Oilers. „Chtěli jsme tátu napodobit. Hráli jsme proti sobě, ale nic zadarmo nám teda nedal. Pěkně nás vodil,“ vzpomíná Kevin. „Když jsme byli mladí a táta hrál za Litvínov, tak jsme chodili za ním do kabiny a viděli jsme všechny ty špičkové hráče. Viděli jsme, jak ti hráči pracují, a také jsme viděli hrát tátu, což bylo skvělé,“ pokračuje.

Jednou by pětadvacetiletá dvojčata chtěla svého otce Petra napodobit. „Samozřejmě. Kdo by nechtěl hrát třináct let v NHL. Extraliga je velmi dobrá soutěž a dá se z ní do zámoří dostat,“ říká Kelly. „Šanci určitě máme. Snad se mi zase podaří posunout se o pár kanadských bodů výš. Když se mi povede dobrá sezona, třeba si toho skauti všimnou,“ doufá Kevin. Slavný otec už jim prý rady moc nedává. „Občas nám ještě dá nějaké tipy, jak bychom se mohli v šanci rozhodnout lépe,“ zmíní Kelly, ale to je prý všechno. „Na zápas se občas zajede podívat, ale už nám do hokeje nekecá. Koučoval nás asi do patnácti let, pak už to nechal na našich trenérech,“ poukázal Kevin.

A jak by dvojčata sebe navzájem charakterizovala? „Je rychlý, bojovný a má i výbornou střelu,“ říká Kevin na adresu Kellyho, který k bráchovi pro změnu uvedl: „Řekl bych, že je taky rychlý, ale má víc přehled ve hře. Hraje na pozici centra a víc vybrušuje a tvoří hru.“

První dorazil Kevin, Kelly pak neváhal

V hokejových začátcích si Kelly a Kevin Klímovi spolu zahráli v kanadské juniorské soutěži, kde nastupovali v OHL za tým London Knights či v QMJHL za Moncton Wildcats a Chicoutimi Saguenéens. Následně byli pozváni na kemp Arizony, ale smlouvu v klubu NHL si nevybojovali. Putovali na farmu Tucson Roadrunners, aby se cesty dvojčat rozdělily. Znovu se sešli 11. června 2020 v Hradci Králové.

Jako první na východ Čech dorazil Kevin. Bylo to na začátku ročníku 2019/20 a pohyblivý útočník už měl za sebou zápasy ve Spartě, Kadani či Chomutově. Dres Mountfieldu obléká už čtvrtou sezonu. Po roce na východ Čech dorazil i Kelly. „Ptal jsem se bráchy, jaké to je v Mountfieldu. A moc mi ho doporučil. Volba byla snadná,“ pousměje se Kelly a dodává: „Je skvělé hrát s bráchou. Na tréninku se hecujeme, kdo dá víc gólů. Bavili jsme se spolu o prodloužení smlouvy a shodli jsme se, že v Hradci chceme zůstat.“

Město i fanoušky si hned zamilovali. „Skvělé město, spoluhráči i celá organizace. Máme vysoké ambice,“ říká Kevin. „Zamiloval jsem si domácí zápasy. Fanoušci jsou naprosto výborní a nejde je přeslechnout. Hraju pro ně rád,“ vyznal se Kelly.

Obléknou dres české reprezentace?

A nyní rodáci z Tampy získali k americkému i české občanství. „V týmu máme přetlak cizinců, takže jeden by vždycky musel zůstat mimo sestavu. Vedení tak za námi přišlo a tímhle návrhem. Nebylo těžké získat občanství, celá naše rodina jsou Češi. Jen to stálo hodně papírování,“ popisuje Kevin důvod a cestu k obdržení nového pasu, který dvojčatům otevírá dveře do české reprezentace.

„Třeba budeme mít šanci dostat se do české reprezentace, protože za americký výběr bychom si určitě nezahráli. Ale není lehké se dostat ani do českého národního týmu. Musíte pořad hrát dobře a musíte si pozvánku zasloužit,“ uvědomuje si Kevin.

I když dostali český pas, oba se cítí víc jako Američané. „Cítíme se pořád stejně. V USA jsme se na

rodili a vyrůstali tam asi do šestnácti let, takže se pořád cítíme víc jako Američani. Ale celou rodinu máme odsud, takže v nás je spousta české krve," povídá Kelly.

Znalostí angličtiny i češtiny jsou Klímové přínosem pro zahraniční hráče, kteří se sešli v hradecké kabině. „Ostatním cizincům pomáhá, že jsme tady. Můžeme jim posloužit jako takové spojení mezi nimi a českými kluky. Občas jim něco překládáme. Za ty tři roky jsem se už rozmluvil. Když jsem přišel, tak jsem sice rozuměl, ale nedokázal jsem nic říct," přiznal Kelly.

České občanství je každopádně zámkou pro to, aby týmový pokladník oba nové občany zkasíroval. Na tyhle věci dohlíží hlavně kapitán Radek Smoleňák. „Zatím nám nic neříkal, ale je možné, že nějaký příspěvek do kasy přijde a něco vymyslí," přemítá s úsměvem Kelly. „V sazebníku nic takového vypsané není, ale pravidla se můžou měnit i za chodu," upozornil též s úsměvem na rtech Kevin.

V jednom útoku? Prý by se porafali

Přesun do Čech rodákům z americké Tampy, kde jejich otec také působil, vůbec nedělal problém. „V mládí jsme jezdili každé léto na dva měsíce do Kadaně a Chomutova, kde jsme také trénovali," říká Kevin. „Česky jsme neuměli tak dobře jako teď, ale byli jsme u babičky, která uměla jen česky, tak jsme se postupně učili víc a víc," doplnil.

Stěhování za hokejem tedy tak náročné nebylo. „Kdybychom šli třeba do Finska, tak by to asi bylo těžší. Tím, že jsme sem jezdili často, třeba i do Prahy, jsme to tady znali," říká Kevin. „Nebyla to pro nás velká změna. Znali jsme jazyk i kulturu," přikyvuje Kelly.

Hokejově Kelly a Kevin rostou. Výkony i střelecká produktivita dvojčat stoupá nahoru a stávají se tahouny Hradce. Však jim také Mountfield nabídl prodloužení smlouvy o další dva roky. „S bráchou jsme o tom mluvili. Máme tady výborný tým a můžeme to tady táhnout dál. Oba se můžeme ještě zlepšovat. Chceme být nejlepší pro tým a sami dosáhnout nejvyššího potenciálu, který v sobě máme," uvedl Kelly.

„I trenér Martinec nám říkal, že tu ještě můžeme vyrůst. Máme na to, abychom předvedli ještě lepší výkony. Stále na sobě pracujeme," poukazuje Kevin.

Jen v jednom útoku asi oba pravidelně nastupovat nebudou. „Podle mě je to lepší. Dokázali jsme se totiž pěkně porafat," směje se Kevin. I když zkraje letošní sezony si spolu zahráli proti Liberci. A Kelly by bráchu do jedné lajny bral. „Je mi jedno, jestli budu hrát s bráchou, ale budeme hrát tam, kam nás trenér postaví," řekl.

Největší úspěch? Prezidentský pohár

Hradeckí hokejisté v minulém ročníku vyhráli základní část a získali Prezidentský pohár. „Je to náš největší úspěch v kariéře. Vyhrát Prezidentský pohár není lehké, musíte být dobří dlouhou dobu," zdůraznil Kevin a Kelly přikyvuje.

Po velkém a opojném úspěchu však přišlo nečekané vyřazení ve čtvrtfinále play off s Mladou Boleslaví. „Play off je také těžké," řekl Kevin. Oba by rádi tenhle nezdar v letošním ročníku extraligy napravili. To je cíl také celého klubu.

„Myslíme si, že máme výborný tým a můžeme tady něco dokázat. Nejsme spokojeni s tím, co jsme předvedli minulý rok v play off, a chceme to napravit," přeje si Kelly. „Řekl bych to samé. Máme dobrý tým, který zůstal prakticky stejný. Myslím si, že to můžeme dotáhnout daleko," vyhlásil Kevin. Útočníci Kelly a Kevin Klímovi jistě budou ústředními postavami Mountfieldu. ■

POJISTÍME VÁS VE VŠECH SMĚRECH

NAVŠTIVTE NAŠI POBOČKU:

HRADEC KRÁLOVÉ
Škroupova 441/9
tel.: 495 704 400

Richard Jukl: Po Slavii budeme mít druhý nejlepší stadion

Fotbalová veřejnost v Hradci Králové se konečně dočká vysněného stadionu. V příštím roce 2023, pokud vše půjde podle plánu, bude k 30. červnu dokončena nová multifunkční aréna. Pomalu dvacet let sleduje a osobně se o realizaci nové arény snaží Richard Jukl, generální manažer prvoligového fotbalového klubu. „Stavíme nadčasový multifunkční stadion, který splňuje všechna naše přání,“ říká bývalý ligový fotbalista a nynější šéf klubu.

✎ JIŘÍ TŮMA, FOTO: PETR ŠATALÍK, ARCHIV: FCHK.CZ

Ve vedení fotbalového klubu jste od roku 2004. Během té doby se mluvilo o několika projektech výstavby nového stadionu. Až nyní nová aréna pomalu doznává konečné podoby. Jak za ty roky vnímáte vývoj realizace?

Po všech těch peripetiích, které jsme absolvovali a kterými jsme si prošli, si troufám tvrdit, že možná stálo za to stavbu oddálit. Ve finále stavíme nadčasový multifunkční stadion, který splňuje všechna naše přání, jaký stadion jsme chtěli v Hradci. Stadion splňuje parametry UEFA kategorie 4. Můžeme zde hrát zápasy reprezentací, evropské poháry,

což ne na každém stadionu u nás je možné. Stadionů, které toto umožňují a splňují, je u nás šest, možná osm. Za nás tedy panuje maximální spokojenost, byť jsme si museli projít velkými úskalími.

V čem bude podle vás nový stadion výjimečný, a to i z pohledu vzhledu?

Shodnu se se všemi lidmi, kteří se o výstavbu zajímají a kterým není lhostejná architektura, že zde zůstanou lizátka. I když se na nových stadionech už takové osvětlení nedělá, využívá se osvětlení obvodové, tady bude zachována dominantna Hradce, která sem neodmyslitelně patří. Dokonce to ani nebudou nová lizátka, ale ta původní, která jsou repasovaná. To bude první prvek, který je dominantní pro architekturu. A druhým je plášť stadionu. Mysleli jsme si, že za ty peníze nebudeme schopni udělat celý obvodový plášť, nebo minimálně jen z jedné strany, a nakonec aréna bude celá pokryta obvodovým pláštěm a zapadne do prostředí v Malšovicích.

Dále se zmiňuje multifunkčnost. Jaké akce bude možné v Malšovicích uspořádat?

Je potřeba to rozdělit na multifunkčnost vnější a vnitřní. Vnější multifunkčnost je jednodušší, protože jsme v malšovickém areálu, máme kousek Orlicí, Flošnu a toto prostředí vybízí k tomu, aby tento Park Orlice byl využitý k vícero akcím, jako jsou dožínky, výstavy, veletrhy, burzy, festivaly... To vše tady zůstane zachované a prostor na tyto akce je zde naprosto ideální. Chceme zde pořádat také koncerty, ale v omezeném počtu návštěvníků, protože na hrací ploše můžeme udělat během jednoho týdne jeden dva koncerty, a to ještě v době, kdy se nehraje fotbal, jinak trávník bude zničený. Koncerty by byly v menším obsazení do tisíce lidí.

Dostane se také na další kulturní akce?

Dále to mohou být divadelní představení, promoce... Pro tyto účely bude k dispozici sál V.I.P., který umožní pořádat firemní akce, kam se vejde 800 až 1000 lidí. Mimo kulturně-společenských akcí budou v útrokách stadionu také tři tělocvičny, které ale nebudou tak velké. Mohou je využít pro cvičení například maminky s dětmi, yoga a další. Tělocvičny nebudou nositelem extra příjmů. Hlavní příjem by měl být z výše uvedených kulturně-společenských akcí.

Jaké další přednosti stadionu byste vypíchl?

Například světelné tabule, které budou na pro-

tilehlých krátkých tribunách a budou tak velké, že se na nich dají přenášet záběry z hrací plochy, z koncertů a podobně. Dokonce budou větší než na Slavii nebo v Plzni, když si to porovnáme. V útrokách tribun, které se mohou otevřít i pro akce venkovního rázu, pak máme prostory s bufetem a sociálním zázemím. Pro partnery bude k dispozici zatím 12 skyboxů s možností rozšíření o další dva. Veřejnost bude moct využívat outdoorové hřiště na venkovní ploše u vstupu do stadionu. Okolo stadionu bude pomyslný ovál, který ovšem bude asfaltový, protože tartanový by se zničil. Plochy kolem stadionu bude možnost využít k volnočasovým aktivitám a sportování.

Prestiž Hradce Králové na fotbalové scéně výrazně vzroste. Na jaké místo z pohledu komfortu byste stadion v rámci České republiky zařadil?

Ríká se, že nejlepší stadion má Slavia Praha, a my jsme v malém provedení Slavia. Nemáme u stadionu hotel, ale zázemí, multifunkce, skyboxy, oddělená patra, prostory V.I.P., to vše stadion obsahuje. Sparta má dnes po přestavbě také už velmi dobrý stadion, ale nemá tak široké spektrum využití stadionu, jelikož tam nejsou multifunkční sportoviště. Dále letenský stadion má jen V.I.P. zázemí, ale severní, východní a jižní tribunu nemají možnost pronajmát partnerům, zatímco my ano. Například v Plzni, kde je stadion nově postavený, nejsou ani skyboxy, pouze místa pro V.I.P. Troufám si tvrdit, že my a Slavia budeme mít nejlepší stadion u nás.

Jaké jiné sporty kromě fotbalu bude možné na novém stadionu provozovat?

Zde je problém ten, že travnatá plocha nesnese větší zátěž. Můžeme uspořádat sportovní akce krátkodobého rázu, například postavit podium pro basketbal, můžeme odehrát zápasy v ragby nebo zápas amerického fotbalu. Dále se zde může konat třeba mistrovství světa psůvodů. Tyto akce jsou ve světě hodně sledované.

A půjde uspořádat hokejový zápas pod širým nebem?

Nemyslím si, že bychom byli schopni hokejový zápas pod širým nebem tady uskutečnit, protože trávník by to už nevydržel. Původně jsme si mysleli, že by to bylo možné, dokonce jsme si o tom zjišťovali informace, co všechno by to obnášelo, ale fotbalová liga už začíná být také zimním sportem, kdy kromě letošního roku končíte v půlce prosince a začínáte v závěru ledna. Z těchto důvodů tedy asi není možné, aby se hokejový zápas

na ploše uskutečnil. Mým záměrem a cílem je v zimním období vybudovat kluziště pro veřejnost. Tedy ledovou plochu s mantinely, kam by si lidé mohli přijít zabruslit. Prostorů kolem stadionu bude celá řada, ale v dnešní době je tato myšlenka z pohledu cen energií asi nedosažitelná.

Zmínili jste, že fotbalová liga se hraje i v zimních měsících. Trávník určitě bude mít kvalitní vyhřívání, ale co fanoušci a diváci. Zahřejí se na novém stadionu?

Prostředí jednoznačně bude komfortnější a také teplejší. Zatím tedy nepočítáme s tím, že bychom měli vyhřívání tribun, jaké mají třeba na Spartě a v Plzni, kde jsou vyhřívány pouze V.I.P. prostory. Realizace vyhřívání tribun není složitá. Stačí namontovat na střešní konstrukci zářiče, které zateplí prostory na tribuně. Je to jen o investici provozního nákladu. V této době ale musíme počkat, až dojde k energetické krizi, pak o tom můžeme uvažovat. A trávník? Ten bude určitě v perfektním stavu i v zimním období. Na stadionu bude teplovodní vyhřívání trávníku, což je běžný způsob vyhřívání hracích ploch. Vyhřívání bude napojené na opatovickou elektrárnu. Co se týká další péče v zimních měsících, je to prosvětlení hrací plochy, kdy vám

po trávníku jezdí infrazářiče a tráva je jako v létě, krásně zelená.

Původně se hovořilo o tom, že nový trávník bude vysetý. Jak bude probíhat instalace hrací plochy?

Záleží na tom, jak bude časově probíhat výstavba. Samozřejmě, že levnější je vysetí, ale pokud se nestihne vyset trávník do konce března, tak se budou muset navozit koberce, protože pak by trávník nevyrostl do takové kvality, aby se mohl nový stadion k 30. červnu příštího roku předávat.

V dnešní době jsou na prvním místě zelené energie a tak dále. Bude něco z této oblasti i na stadionu?

Počítáme například s dobíjecími stanicemi pro elektromobily. Ze začátku jich bude jen pár, ale je tady prostor, aby se vybudovala dobíjecí stanice řádově pro padesát vozů, které by byly k dispozici návštěvníkům utkání pro dobití. Eletrosolární panely zde nejsou, ani zásobníky, které by stahovaly splaškovou vodu, ale myslím si, že až čas ukáže, jestli bude dobré to dodělat. Třeba nyní v Německu zjišťují, že to není to právě ořechové.

Fotbalové kluby se snaží, aby zápasy byly společenskou událostí. V Evropě je to běžné. Jak k tomu přistoupíte v Hradci?

Počítáme s tribunou pro rodiny s dětmi. Dokonce mám v hlavě projekt, jak dostat ženy na fotbal ve větším měřítku. Počítáme s anketou, v níž oslovíme všechny ženy bez rozdílu, jestli mají sportovního ducha, co by se jim líbilo a přilákalo je přijít na stadion. A my budeme dělat všechno pro to, abychom to na stadionu byli schopni uskutečnit. Myslím si, že ženy na stadion dostaneme. Celkově se kultivovanost začíná měnit. Fanoušci už začínají být rozumnější, už není tak rizikové vzít malé dítě na fotbal. Viděl jsem to na stadionu Sparty, Slavie či Ostravy. Zápasy jsou bez excesů, což si všichni přejeme, abychom mohli na stadionu uvítat i maminky s dětmi. Pak budeme vymýšlet různé akce, protože když děti budou rády chodit na fotbal, bude chodit celá rodina. Samozřejmě sektor hostů, pro něj musíte vyhradit pět procent kapacity, bude ohraničen.

Pro hradecké hráče bude přechod z Mladé Boleslavi, kde nyní hrají domácí zápasy, asi vstupem do jiného světa. Na co se mohou těšit?

V Mladé Boleslavi je malý útulný stadion, ale ten hradecký bude o dimenzi výš a ti kluci tady budou mít opravdu natolik pěkné prostředí, že jim nebude nic chybět. Zázemí bude běžné jako na stadionech v Evropě. Hráči budou mít komfort,

ať už z pohledu šatny, regenerace, posilovny... Na střídačce budou mít automobilové sedačky s vyhříváním, komfortnost bude pro hráče maximální. Jen doufám, že nám nebudou chtít sedět víc na lavičce. (úsměv) Ve stadionu bude také sport bar, fanshop, prodejna pro partnera oblečení, který bude s klubem spolupracovat. To vše je připravené a bude to k využití.

Sledování utkání tedy bude mnohem větším zážitkem. Není tedy nic, na co by se při realizaci mohli zapomenout?

Pro hráče i pro fanoušky bude stadion skýtat dostatek komfortu, že se nemusíme bát, že na nás bude foukat, že na nás bude pršet a nebudeme to mít kilometr daleko od hrací plochy. Naopak si budeme moct na ty kluky skoro sáhnout. K dispozici budou občerstvovací kiosky, sociální zařízení a podobně. Stadion bude obsahovat nadčasové věci, které k fotbalu patří a fanoušek je bude mít. Za ta léta a tolik projektů, které jsme udělali a v nichž jsme se snažili vyčtyat všechny chyby a eliminovat nedostatky, se mně povedlo nadefinovat věci, které tam patří a které na stadionu nesmějí chybět. Samozřejmě je to jako s domem, když budete stavět druhý dům, některé věci uděláte jinak. Já ale doufám, že tady to platit nebude. ■

Crestyl management - projekt Královské arény

Jak šel čas. Projekty fotbalové arény s komerčním využitím

Během svého působení ve vedení fotbalového klubu FC Hradec Králové Richard Jukl, jenž je v současnosti v roli generálního manažera, zažil mnoho projektů nového stadionu.

••• JIŘÍ TŮMA, ARCHIV: FCHK.CZ

„Již v roce 1999 vznikl jeden projekt na přestavbu stadionu. Následně po roce 2000 tehdejší majitel klubu pan Voda začal řešit výstavbu nového stadionu pro 16 tisíc diváků, který tehdy projektovala společnost PSJ Brno,“ vrací se zpět Jukl.

V dalších letech se však představy zainteresovaných lidí posunuly ještě dál. „Pak už to začalo vypsáním výběrového řízení na přestavbu celého areálu v Malšovicích a začalo se mluvit o multifunkčním stadionu, včetně přilehlých komerčních ploch,“ popisuje.

Nejvíce projektů vzniklo v roce 2008. Do užšího výběru o stavbu nového stadionu se dostaly firmy J&T Real Estate, Crestyl management a ECE projektmanagement Praha, aby realizace připadla poslední jmenované společnosti.

„Musím říct, že tam byly krásné a smysluplné projekty s komerčním využitím. Z ekonomického hlediska by to podle mě bylo nejvýhodnější. A také z fotbalového pohledu, firma ECE přislíbila, že dá do klubu desítky milionů,“ říká Richard Jukl.

Například projekt společnosti J&T Real Estate počítal s výstavbou tří kancelářských budov, obchodním centrem, čtyřhvězdičkovým hotelem se 120 lůžky a sportovním a relaxačním centrem.

„Nádherný projekt měly firmy J&T Real Estate i Crestyl. V plánu byly spolu se stadionem admini-

strativní plochy, kanceláře, hotel a samozřejmě obchodní jednotky, ale chápu odpůrce fotbalu i těchto staveb, že obchodní centrum by zabralo spoustu prostoru. Bohužel na takové projekty zdejší území není tak velké,“ uvedl Richard Jukl.

Německá firma ECE usilovala o získání stavebního povolení šest let, ale nakonec ho neobdržela a od realizace ustoupila.

Město Hradec Králové od roku 2014 tedy zvolilo jinou strategii. „Po zadání ze strany města architekt Tomáš Vymetálek udělal studii, která měla všem otevřít oči, aby byla snaha vybudovat jen čistě fotbalový stadion. Vypsalo se výběrové řízení na projektanta, což bylo další úskalí, protože se do něj přihlásily firmy, které neměly zkušenosti s cenovými kalkulacemi. Nakonec byla podepsána smlouva s firmou VPÚ Deco, která projekt začala kreslit, ale nakonec výstavba nebyla realizována, protože projekt nenašel zhotovitele, jelikož byl drahý,“ vysvětlil Jukl.

Až konečně zastupitelé města našli způsob, jak nový stadion vybudovat. „Ve své podstatě se hledal způsob, jak to celé zrychlit, protože touto klasickou cestou to dosud nešlo. A našla se varianta metodou Design & Build, která na takových stavbách v minulosti ještě nebyla, v Česku nebyla ověřená, ale občas se takto stavěly budovy a hodně se tím dělaly kolejové stavby,“ poukázal Richard Jukl.

Metodou Design & Build tedy je zhotovován i nový stadion v Hradci Králové. „Znamená to, že přijde

ECE projektmanagement Praha

firma, která dostane určitý objem peněz a zadání na to, jak má stavba vypadat. A vlastní konstrukční řešení a proveditelnost projektu je čistě na nich. Může se tam uplatnit know how dané firmy z pohledu statiků, stavařů, projektantů, architektů, aby za ty peníze hledali co nejlepší řešení. A nakonec se ukázalo, že to byl výborný nápad,“ uvedl Jukl.

Sešly se tři nabídky. „Všechny byly architektonicky i funkčně pěkné, ale nabídka od sdružení firem Strabag, Geosan Group a D&D Elektromont byla opravdu nadčasová. Zbylé dvě nabídky předložily společnosti VCES a BAK s dalším konsorciem firem. Musím říct, že nabídka prvně uvedeného sdružení splnila všechny parametry toho, co by stadion měl mít, když si říkáme, že jsme Salnem republiky,“ uzavřel Richard Jukl. ■

J&T Real Estate

Každý hlas má být vyslyšen

Mezinárodní hudební festival Jazz Goes to Town, tedy Jazz jde městem, v Hradci Králové 11. října vstoupí do již 28. ročníku. V průběhu pěti dnů se na několika scénách vystřídá 11 hudebních těles. Jednou z hvězd této velké události bude rakouský avantgardní jazzový trumpetista Michael Mantler. Od roku 2015 festival pořádá zdejší kulturní agentura Kontrapunkt. Ředitelka festivalu Barbora Hodonická v rozhovoru pro Salonky sdělila, co je cílem tradiční přehlídky. „Chceme se zaměřovat na to, co je aktuální na současné světové jazzové scéně.“

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: HELENA HERZÁNOVÁ, ARCHIV JGTT

pozici Zdeňka Závodného, jsme si konkretizovali některé další cíle, mezi něž například patří výraznější zastoupení silných hudebních interpretů, což se nám daří.

Letošní ročník jste nazvali Hlasy budoucnosti. Proč?

Vystupuje tady hodně hudebních těles založených na zpěvech, a to jsou právě ty hlasy. Když jsme diskutovali o tom, co by měl Jazz Goes to Town znamenat v budoucnosti, řekli jsme si, že se chceme zaměřovat na to, co je aktuální na současné světové jazzové scéně. Chceme tím také říci, že každý hlas má být vyslyšen a pestrost musí být velká, protože fúze a vlivů v jazzu je dnes obrovské množství. V tomto duchu by měly na našem festivalu znít Hlasy budoucnosti a měla by to být zároveň cesta, po které chceme jít.

Je to výjimečná akce, která má nadregionální i mezinárodní přesah. Na koho se mohou milovníci tohoto žánru letos těšit? Kolik interpretů se představí?

Těles, která se na festivalu představí, bude jedenáct, mnohá z nich jsou poměrně dost početná. Zmínit musím náš letošní velký projekt, kterým je světová premiéra kompozice Songs jedné z největších

žijících legend světového avantgardního jazzu, rakouského trumpetisty Michaela Mantlera. Napsal ji speciálně pro náš festival. Podílet se na ní bude a jako sólista vystoupí i přední interpret soudobé hudby, britský basklarinetista Gareth Davis a česko-slovenský ansámbl, který jsme pro tuto příležitost dali dohromady. Početné těleso bude dirigovat Marko Ivanović. To bude podle mě velké finále festivalu. Samozřejmě se diváci mohou vypravit na řadu dalších kvalitních vystoupení. Osobně se těším na Été Large, což je třináctičlenné uskupení vedené německou saxofonistkou Luise Volkmann, kterou jsme letos zároveň pozvali na rezidenční pobyt. Při nich se scházejí umělci, kteří spolu běžně netvoří, nastudují zde autorské skladby a předvedou je v rámci jednoho večera.

Kdo bude tedy největší hvězdou?

Jednoznačně zmíněný trumpetista Michael Mantler a nesmíme zapomenout ani na trio David Dorůžka, Piotr Wylezól a Jeff Ballard, kteří jsou bezpochyby hvězdami světové jazzové scény. Diváci je mohou slyšet v pátek 14. října v Bio Central.

Jak na festival sháníte muzikanty? Jezdíte na jejich koncerty, nebo se spoléháte na reference?

Máme obrovské štěstí, že náš dramaturg Michal Wróblewski má skvělé kontakty, jeho jméno je známo daleko za hranicemi České republiky, studoval u nás i v zahraničí, sám je předním českým saxofonistou, jezdí na rozmanité festivaly, kde se lze seznámit s interprety. Samozřejmě se nám kapely hodně ozývají, ale většinou je oslovujeme sami, aby zapadly do dramaturgie programu aktuálního ročníku festivalu.

SALONKY

Hynek Šnajdar

Energetické svetry

Současná situace není rozhodně radostná. Celá země už několik měsíců zažívá nevídanou energetickou krizi, která pravděpodobně, zejména v chladných zimních měsících, zasáhne více či méně každého z nás. Ceny energií rapidně stoupily, a proto zřejmě nastane čas úsporných opatření v podobě menší spotřeby nejen elektrické energie, ale především plynu. Vyhledávky v této oblasti nejsou příliš dobré.

Za špatný vtíp lze považovat návrhy některých politiků, aby lidé doma šetřili energiemi, stáhli topení a natáhli na sebe nějaký hodně teplý svetr. Tyto absurdity určitě Čechy nepřimějí k tomu, aby šetřili. Na trolejbusové zastávce před hradeckým Atriem stojí dvě starší dámy a řeší, jak jinak, nejen energii, ale také vysokou inflaci. „Já nemám ani na ten svetr,“ říká jedna z nich, zatímco druhá se bezradně rozhlíží kolem sebe, aby vzápětí projevila svůj názor. „Seniorů je nadbytek, tak se nás chtějí zbavit. A to se jim v letošní zimě určitě podaří.“ Zní to divně? Možná, ale něco na tom bude.

Letošní zima bude nepochybně zásadní zkouškou hlavně pro lidi v pokročilejším věku, kteří z důchodů stěží zaplatí zálohy a možná jim nezbyde na jídlo. To je jistě velice nepřijemná pravda. Budování alternativních zdrojů energie, případné zateplování domů, hledání zdrojů plynu a podobných věcí, aby pokryly potřeby statisíců domácností, je cesta, jejíž cílová páska je v nedohlednu. Situace je bezesporu vážná a říká lidem, aby si v zimě na sebe vzali více teplých svetrů a vzdorovali tak mrazivému počasí, hraničí se zlehčováním již tak podivné situace. Možná by bylo příhodnější jim poskytovat relevantní informace a předkládat možnosti řešení, které dávají smysl.

A jak se s energetickou krizí vypořádá Hradec Králové? Věřím, že vítězové nedávných komunálních voleb přijdou s takovým receptem, který obyvatele krajské metropole uklidní a dá jim naději, že letošní zimní měsíce prožijí alespoň v relativním klidu. Možnosti, jak toho dosáhnout na lokální úrovni, určitě v nějaké míře jsou. Důležitým aspektem na tomto poli jsou však komunikace, vysvětlování a dostatečné množství reálných informací bez zbytečných slibů, které nelze splnit. Přejí obyvatelům nejen Hradce Králové, ale i všem ostatním v celé zemi, aby byli dostatečně silní, trpěliví a zvládli blížící se zimu bez úhony s myšlenkou, že nic netrvá věčně, ani žádná krize, včetně těch energetických. Co nám také jiného zbývá, než věřit, že bude zase lépe a radostněji. Prožijte dobře přicházející podzim. ■

Na kolika scénách se přehlídka odehraje a kam se mohou fanoušci vypravit?

Začínáme v kavárně Artičok, v dalším dni se přesuneme do Besedy, tři dny proběhnou v Bio Central, kde se představí velká tělesa a odehraje se tam i finálový večer. Jeden koncert se uskuteční v Klubu Čtyřka na Velkém náměstí a v rámci vernisáže výstavy Četnické humoresky v Muzeu východních Čech zahraje Originální Pražský Synkopický Orchestr.

Zvažujete i venkovní prostory?

Několik venkovních koncertů jsme už v minulosti absolvovali, například před budovou nádraží nebo při vystoupení „pochodové“ kapely, která začínala na balkoně Galerie moderního umění a pokračovala až do Sboru kněze Ambrože. Vždy však záleží na daném ročníku, kdo bude vystupovat, snažíme se zjistit, jaký prostor interpretům vyhovuje. V posledních dvou letech nám venkovní koncerty zmařilo nepříznivé počasí. Letos venkovní vystoupení neplánujeme.

Kolik lidí se na přípravě festivalu podílí?

Nejúžší tým tvoří zhruba deset osob. Na něj se v průběhu festivalu nabalují další.

Jazz má mnoho rozmanitých podob, od tradičního pojetí až po experimentální možnosti. Je to patrné i na Jazz jde městem?

Myslím si, že ano. Vytvořili jsme programové okruhy po jednotlivých dnech, kde se dají najít žánrové podobnosti. Na našem webu www.jgft.cz lze najít video i audio ukázky. Když diváci tápou a nejsou si jistí, mohou věci dopředu naslouchat a vybrat si, co je pro ně nejlepší.

Co pro vás znamená jazz? Posloucháte ho?

Vybírám si, co je mně blízké, a s tím rezonuji. Devíza našeho festivalu je v pestrosti, program není jednosměrný, ale naopak různorodý. Jazz někdy

bývá škatulka dávné minulosti, ale tato hudba už za dlouhá léta získala různé přesahy, směry a posunula se úplně někam jinam. V letošním programu si určitě najdu to svoje a věřím, že i diváci.

Jaká je vaše role jako ředitelky? O co usilujete?

Za hradeckou kulturní agenturu Kontrapunkt jsem ředitelkou Jazz Goes to Town, podílím se rovněž na mezinárodním divadelním festivalu Regiony, tvoříme i Královéhradecký architektonický manuál a účastníme se různých kulturních setkání. Mám na starosti finance k jednotlivým projektům, kde jsme závislí převážně na veřejných zdrojích. V posledních letech se nám daří navazovat zahraniční partnerství primárně na Jazz Goes to Town.

Co vám organizování dává?

Mám velké štěstí, že mě tato práce baví, naplňuje a jsem za to vděčná. Nebývá to totiž samozřejmost.

Čím je podle vás hudební festival Jazz Goes to Town významný pro město Hradec Králové?

Nemyslím si, že jen pro samotné město, ale i v celorepublikovém kontextu. Při festivalu s exkluzivním programem zní světové premiéry, vzniká zde něco, co by diváci běžně neslyšeli. Kromě toho k nám láká spoustu lidí z celé republiky, je to důležitá součást kulturního života města, která zvyšuje prestiž Hradce Králové.

Máte nějaké plány do budoucna, o které se můžete podělit?

Domnívám se, že jsme letošním projektem nasadili laťku hodně vysoko. Chceme dále věnovat pozornost tomu, co je aktuální, co pro nás bude mít smysl a korespondovat s cíli, které jsme si nastavili, a co bude náš projekt dále posouvat. Chceme prostě dostat dobrému jménu našeho festivalu. Pořád věříme, že se nám bude stále dařit představovat špičkové interprety a případně do Hradce přivést nějaký další opravdový skvost. ■

Škola pořídila další simulátor pro výuku operátorů harvestorů

Studenti České lesnické akademie Trutnov se dočkali nového simulátoru, tentokrát značky Ponsse, který doplnil řadu dalších simulátorů, jimiž škola disponuje, a zařadila se tak mezi nejvybavenější lesnické školy v České republice. Nejen simulátor, ale celá nová učebna vznikla v prostorách budovy COV, jež se nachází na Školním poli v Horním Starém Městě v Trutnově.

Simulátory slouží nejen pro výuku budoucích operátorů harvestorů, kteří u nás studují maturitní obor mechanizace a služby, ale i pro naše další lesnické obory, jako je například lesnictví, k objasnění způsobů měření a evidence dříví, práci s daty i možnosti využití velmi podrobného měření každého zpracovávaného stromu.

Škola má plně obsazenou kapacitu, nicméně chce přilákat nové zájemce, kteří mají vztah k přírodě a zároveň se cítí technicky zdatní. Aktuálně má škola přes 400 studentů, z čehož téměř 100 připadá právě na budoucí operátory. Každoročně jejich počet roste, a to i díky pravidelným investicím do nového vybavení.

Ředitel školy Ing. Miloš Pochobradský rozhodl o změně ŠVP, jež s sebou přinesla zásadní změny v tomto oboru.

„Hlavní a přelomovou změnou je, že jsme navýšili odborné předměty a praxe. To znamená, že v prvním ročníku se ze studenta stává nejprve takový gamer v lese, který kácí stromy pomocí harvestorového simulátoru. Les má přímo před sebou na velké obrazovce, kolem sebe spoustu páček a tlačítek, které se učí používat, a tím postupně získává dovednosti související s bezchybným ovládním stroje.“

Ve druhém ročníku se učí technologické postupy a dále získává znalosti potřebné k práci se softwarem a hardwarem u těchto strojů. Ve třetím ročníku se seznamuje s reálnými stroji, kterými naše škola disponuje, patří mezi ně např. harvestor a vyvážecí traktor značek John Deere a Valmet, vyvážecí traktor Ponsse a Terri. Ve druhém polo-

letí již tráví většinu praxe na strojích a zdokonaluje své technické dovednosti spolu s prohlubováním znalostí ze servisu a oprav.

Vše kolem nás se vyvíjí a jsem rád, že se počítačová technika a další technologie dostaly do výuky v lesnických oborech. Studenti mohou pomoci softwaru pracovat v digitálním prostředí s lesním hospodářským plánem či lesními mapami. Můžeme tak studentům nabídnout ideální podmínky pro studium oboru, který je pro mladé atraktivní, a pokud je člověk šikovný, dají se s ním vydělat velmi slušné peníze. Naše absolventy poptávají také zahraniční firmy, což svědčí o vysoké úrovni a potenciálu tohoto oboru. ■

Česká lesnická akademie Trutnov
střední škola a vyšší odborná škola

www.clatrutnov.cz

Komunální volby ovládlo hnutí ANO

V komunálních volbách v Hradci Králové s přehledem zvítězilo hnutí ANO se ziskem 24,52 procent hlasů. Na druhém místě skončila koalice HDK + TOP 09, která však na vítěze voleb ztratila téměř 11 procent. Do hradeckého zastupitelstva se dostali také zástupci ODS, Pirátů, hnutí Rozvíjíme Hradec, SPD a Změny pro Hradec a Zelených. Poprvé po 100 letech naopak vypadli ze zastupitelstva komunisté a po 12 letech také lidovecká Koalice pro Hradec. K volbám přišlo zhruba 42 procent oprávněných voličů.

☛ TOMÁŠ KULHÁNEK

V pátek 23. a v sobotu 24. září mohli obyvatelé Hradce Králové v komunálních volbách vybírat své zástupce do zastupitelstva města. Volit mohli z celkem 555 kandidátů z 15 volebních stran. Stejně jako v roce 2018 se stalo nejúspěšnějším uskupením hnutí ANO 2011, které hradecké komunální volby ovládlo se ziskem 24,52 procent hlasů. Vítězství ANO tak bylo ještě výraznější než před čtyřmi lety. Na druhé místo mělo ANO tentokrát náskok téměř 11 procent hlasů a získalo tak hned 13 zastupitelských mandátů.

Na druhém místě skončila koalice Hradeckého demokratického klubu (HDK) s TOP 09 se ziskem

13,67 procent hlasů. V průběhu sčítání v jejich volebním štábu kandidáti neskrývali lehké zklamání, neboť ambice měla koalice ještě o něco vyšší. Důvod oslavovat měl ale rozhodně někdejší primátor Zdeněk Fink, který se ze 14. místa posunul díky křížkům k dalšímu zastupitelskému mandátu a stal se tak největším skokanem letošních voleb.

O třetí místo dlouho bojovala ODS s Piráty. Nakonec o více než procento slavili třetí místo na pásce občanských demokraté. A nutno říct, že jejich 10,27 procent hlasů bylo příjemným překvapením i pro některé členy hradecké ODS. Strana tak obhájila pět zastupitelských mandátů. Spokojení se svým volebním výsledkem byli čtvrtí Piráti, kteří obdrželi lehce nad devět procent hlasů. A to přesto,

že jeden zastupitelský mandát ztratili. Nově budou mít v zastupitelstvu čtyři zástupce. Naopak páté hnutí Rozvíjíme Hradec v čele se senátorem Janem Holáskem si po výrazné kampani myslelo na o něco lepší výsledek, než je konečných 7,19 procent. Přesto je po půl roce fungování zisk tří mandátů něco, o čem si někteří konkurenti mohou nechat jen zdát. Velkou radost pak neskrývali zástupci SPD, neboť hnutí se vůbec poprvé dostalo se ziskem 6,49 procent hlasů do hradeckého zastupitelstva, kde ho budou zastupovat tři reprezentanti. Poslední dva mandáty pak získali Změna pro Hradec a Zelení (ZPHZ).

Další z kandidujících stran byly po sečtení výsledků zklamané. Ze zastupitelstva vypadla po volbách jak Koalice pro Hradec (4,71 %), tak i KSČM (3,09 %). Komunisté budou v hradeckém zastupitelstvu chybět vůbec poprvé po 100 letech. Neuspěla ani nová kandidátka Hradeckých kantorů a nestraníků (4,26 %), hnutí STAN (3,34 %), strana Hradec rozumem (3,14 %) či hnutí Hradečáci (2,51 %). Sestupný trend pak potvrdila v Hradci ČSSD. Sociální demokraté získali pouhých 1,80 % a ze všech kandidujících subjektů porazili pouze romskou politickou stranu Roma Luma (0,31 %).

Vůbec nejvyšší počet hlasů v hradeckých komunálních volbách získal poslanec za hnutí ANO Jiří Mašek, kterého podpořilo téměř sedm a půl tisíce

Hradečáků. Nejméně hlasů pak stačilo ke zvolení Ivanu Pickovi z Trikolory, který kandidoval na druhém místě kandidátky SPD. Ten dostal lehce přes dva tisíce hlasů.

Zatímco 18 dosavadních zástupitelů svůj mandát obhájilo, dalších 15 ve volbách neuspělo. 37členné zastupitelstvo se tak obměnilo zhruba z jedné poloviny. Nejmladším zástupitelem je 30letý Jakub Sofka (HDK + TOP 09), nejstarším naopak 76letý Miloslav Nejedlý z hnutí ANO. Oproti minulému volebnímu období klesl počet žen v zastupitelstvu. V novém složení jich najdeme pouze sedm oproti dosavadním deseti.

Z končícího vedení města neobhájil funkci investiční náměstek primátora Jiří Bláha (ODS). Těsně, o pouhých 13 hlasů, se do zastupitelstva dostal primátor Alexandr Hrabálek (ODS). Uspěli i náměstci Monika Štayrová a Pavel Marek na kandidátce ANO. V zastupitelstvu naopak končí Martin Hanousek (Změna pro Hradec a Zelení), který vykonával funkci náměstka do února loňského roku.

Kromě Bláhy s Hanouskem zmizeli z řad zastupitelů i dlouholetí matadoři hradeckého zastupitelstva Martin Soukup (ODS), Jiří Sova (HDK), Ladislav Škorpil (HDK) nebo komunistická trojice Taňa Šormová, Lubomír Štěpán a Alois Havrda.

Ačkoliv hnutí ANO ve volbách jasně zvítězilo, o budoucím primátorovi není ještě ani zdaleka jasno a není vyloučené, že vítězné ANO skončí v opozici. Noví zástupitelé by měli primátora zvolit na svém prvním zasedání v druhé polovině října. ■

Strážník musí být srdcař a pomáhat lidem

Městská policie v zemi obecně vznikala na začátku 90. let, tedy v období prvních svobodných voleb do parlamentu i do městského zastupitelstva. Zákon o obecní policii schválil Parlament ČR už v roce 1991, ale účinnost nabyl až 11. května 1992. Právě v tomto roce, tedy před 30 lety, vznikla Městská policie v Hradci Králové, což připomíná výstava k tomuto letošnímu jubileu v budově magistrátu města. V čele této bezpečnostní instituce jako ředitel už více než 17 let stojí Miroslav Hloušek (63).

📷 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV MP HK

Toužil jste jako dítě být policistou?

Touto otázkou jste mě zaskočil. Myslím si ale, že v době socialistické společnosti byl velmi frekventovanou osobou Gagarin. Mám dojem, že jsme tehdy všichni chtěli létat do vesmíru, ve škole jsme o tom hodně mluvili a dokonce v zadání výtvarné výchovy bylo malování Gagarina v letící raketě. Takže si matně vzpomínám, že jsem chtěl být kosmonautem a ne policistou.

Co vás přivedlo k městské policii?

V minulosti jsem o městské policii nikdy neuvažoval. Pracoval jsem v privátní sféře v silničním stavitelství i v orgánech společností zabývajících se strojírenstvím. Byl jsem také manažerem v oblasti nakládání s odpady, takže moje využití

v tomto ohledu bylo poměrně široké. Potom mě ale oslovil tehdejší primátor Hradce Králové, že by potřeboval revitalizovat místní městskou policii, a zeptal se, zda bych se přihlásil do výběrového řízení na ředitele. Trochu jsem váhal a měl představu, že bych mohl primátorovi několik měsíců pomoci a pak jít zase o dům dál. Do výběrového řízení jsem se přihlásil, na toto místo nastoupil a od té doby jsem dodnes ředitelem městské policie. Na začátku jsem musel absolvovat vše, co ostatní strážníci, dále rekvalifikační kurz a zkoušky z legislativy před komisí ministerstva vnitra. Mojí snahou bylo městskou policii reorganizovat a pohlížet na ni více jako občan města, který od ní něco očekává.

Kolik let ji vedete?

Více než sedmáct let.

V letošním roce slaví 30 let existence, to je poměrně dlouhá doba. Jak toto jubileum vnímáte?

Nikdy jsem příliš nevyznával nějaké kulatiny. Přece jen ale těch třicet let považuji za významné výročí, protože v 90. letech se mluvilo o tom, že po transformaci státní policie může ta městská ukončit svou činnost, což se nakonec nestalo. Zjistilo se totiž, že narostly legislativní kompetence, a kromě veřejného pořádku do toho vstoupila ještě doprava, kterou ve městě dosud řešíme od A až do Z.

Kolik je momentálně ve službě strážníků?

V současné době je ve službě a zároveň v ulicích města sto uniformovaných lidí. Pokud jsou dvoučlenné hlídky, může se zdát, že sto lidí je hodně. Protože však pracují v nepřetržitém pracovním systému, zase tak moc jich není, a to i s přihlédnutím k množství úkolů, které máme.

Jsou mezi nimi i ženy?

S ženami určitě počítáme a jsou v našich řadách. V posledních letech množství žen, které projevily zájem o práci u městské policie, stoupá. Část zařazujeme do dopravní skupiny, další dohlížejí nad veřejným pořádkem v ulicích.

Je nynější personální stav pro město Hradec Králové dostatečný?

Určitě bychom potřebovali výrazně více lidí. To souvisí nejen se zmíněnými úkoly, ale také s problémy zejména v dopravě, s nimiž jako městská policie stále zápasíme. Spousta občanů upozorňuje, že počet dopravních prostředků převyšuje nad parkovacími plochami. To generuje čím dál tím více přestupků a tyto věci se už nedají řešit nějakou represí. Pokud bychom měli více strážníků, byla by naše činnost daleko efektivnější a podle našich představ. Jsou na nás například kladeny požadavky, abychom měřili rychlost, dohlíželi na přechody pro chodce u škol, řešili parkování u fakultní nemocnice a hlídali jízdy na červenou, to opravdu nejsme v tomto počtu schopní úplně ovlivnit.

Jaký je zájem o tuto práci? Existuje nějaký personální strop, přes který nemůžete jít?

Strop je dán finančními prostředky, tedy schváleným rozpočtem města na daný rok. Finance musím každý měsíc sledovat a podle čerpání mzdových prostředků vím, zda můžeme nabírat další lidi nebo ne. Je to celý rok, kdy se zájemci o tuto práci postupně objevili a bylo jich více

než sto. Z tohoto počtu polovinu vyřadily fyzické testy, další pohovory a část neprošla psychologickými testy, takže nám zbyli čtyři použitelní lidé. V současné době se přihlásí třeba šest lidí a aniž bychom slevovali na podmínkách, vybereme také čtyři lidi. Je to trochu paradox.

Jsou stížnosti na strážníky častým jevem?

Na strážníky občas přicházejí stížnosti, ale není to rozhodně tak časté. Myslím si, že je to díky našemu modernímu vybavení. Byli jsme totiž první městskou policií v republice, která začala používat osobní kamery. Strážník už ke konkrétní osobě přistupuje se zapnutou kamerou, jednání z dokumentuje, a tím stížností velmi ubylo.

Museli jste se kvůli nějakým prohřeškům s některým z nich rozloučit?

Měli jsme za ta léta dva až tři případy, kdy jsme se museli se strážníkem rozloučit. Ty důvody však byly spíše takového charakteru, že přestal plnit určité pracovní povinnosti. Důvody tedy nespočívají se vztahem k veřejnosti. Musím ale říci, že jsem velice spokojený s tím, že naši strážníci jsou komisí ministerstva vnitra hodnoceni jako jedni z nejlépe připravených. Vědí, jak postupovat a aplikovat zákony v městské terénu. Když nám přijde nějaká stížnost, podle audiovizuálního záznamu zjistíme, jak se ten případ odehrával a zda strážník nepochybil. Materiály na případnou obranu strážníka jsou vypovídající a mají důkazní hodnotu.

Jakou má městská policie v Hradci pověst? Je úroveň komunikace mezi strážníky a obyvateli dobrá?

Komunikace se hodně zlepšila od momentu, kdy jsme si řekli, že se budeme účastnit všech jednání komisí místní samosprávy a sázet právě hlavně na komunikaci s lidmi. Občanům, kteří nejsou s něčím spokojeni, říkám, že nemá smysl si dopisovat, ale věci řešit ústní cestou. Rozhodně se tím urychlí řešení případných problémů. S drtivou většinou lidí jsme si nakonec vše vysvětlili a rozešli se v dobrém. Domnívám se tedy, že městská policie má u obyvatel města obecně dobrou pověst.

Musí být tak trochu psycholog?

Určitě ano. I proto strážníky posíláme k psychologovi. Potřebujeme zjistit, zda není nastaven tak, že by mohl zneužívat své pozice a dá se říci i moci, protože má u sebe zbraň a může použít donucovací prostředky. My ale nepotřebujeme, aby v tomto

ohledu něco přehnal, situaci špatně vyhodnotil a zneužil. Od psychologa máme v závěrečné zprávě napsáno, zda je ten člověk schopen komunikační a jestli nemá sklony k nepřiměřeným reakcím.

A jak by měl z pohledu šéfa městské policie vypadat správný strážník?

Musí to být srdcař, který v hlavě nedrží problémy, je schopen je rychle a s nadhledem řešit, jít dál a plnit úkoly, které před ním jsou, a hlavně pomáhat lidem.

K čemu Hradečáci nejvíce volají městskou policii?

Koresponduje to s tím, co se zrovna odehrává ve městě. Během dne převažují především dopravní problémy, potom to jsou věci související s veřejným pořádkem.

K vaší práci patří kontrola parkování ve městě. To bude asi poněkud problematická záležitost, ne? Je to dané tím, že je parkovacích míst stále málo?

Dá se říci, že ano. Na to, že si úplně do středu města vpouštíme veškerou dopravu a parkovací místa vůbec nestačí, se názory liší. Je na politickém rozhodnutí, jak se bude tato situace řešit. V současné době se snažíme prosadit pilotní projekt, který by se týkal pěší zóny ve Švehlově ulici, na Masarykově náměstí, v Čelakovského ulici a na Baťkově náměstí. Je to ideální lokalita, kde by se tento systém mohl vyzkoušet a spočíval by v instalaci estetických výsuvných sloupků, což je běžné v zahraničí a něco podobného se nyní buduje v Brně, Olomouci a Českých Budějovicích. Předtím by se do systému uložily registrační značky rezidentů, tamních obyvatel a vozidel zásobování. Do těchto prostor by pak nevjížděli ti, kteří tam nemají co dělat.

Součástí prevence kriminality je i kamerový systém. Plánujete jeho rozšíření?

Průběžně ho stále rozšiřujeme a zdokonalujeme, protože staré kamery neměly za snížených světelných podmínek dostatečně citlivý objektiv. Navíc některé z nich nebyly dobře umístěné a mnohdy byly zastíněné stromy nebo veřejným osvětlením. Snažíme se je vyměnit, aby měly širší záběr a možnost zoomování.

Jak to vypadá ve městě z pohledu veřejného pořádku?

Protože se strážníci pohybují po městě velmi frekventovaně, mohou například poměrně rychle na-

jít osobu, která je v pátrání. Víme, že se v Hradci Králové občas objeví zahraniční gang veřejného žebřání nebo parta lidí zaměřená na krádeže kol. Nedávno jsme zadrželi pachatele krádeže katalyzátorů. Čerpáme nejen z toho, že jsme více zastoupeni v ulicích než státní policie, ale naši přednostní je také znalost místního prostředí a dokážeme rychle reagovat.

Občas je v tomto směru rušno před hlavním nádražím. Je to jedno z problematických míst ve městě?

Riegrovo náměstí v blízkosti nejen hlavního nádraží, ale také autobusového terminálu, je místem, kde se sroccují mnohdy problematictí lidé, kteří se navzájem vyhledávají. Tato místa jsou pro nás lokalitou, na kterou se snažíme dohlížet více, proto jsme i tam vylepšili kamerový systém. Nyní jsme dostali dotaci na zřízení tohoto systému i v nedalekých Sukových sadech, kde jsou také problémy, navíc leží v blízkosti dvou základních škol, proto se snažíme sady a blízké okolí více monitorovat.

Mohl byste vypíchnout nějaký zajímavý případ, který vám za ta léta uvízil v paměti?

Jsme zapojeni do projektu na včasnou záchranu lidských životů, takže naši strážníci jsou vybaveni defibrilátory. Pokud jsou přivoláni k těmto akutním případům, mohou významně pomoci, což je pro nás prvořadé. S tím souvisí případ, kdy strážníci byli vyzváni systémem, že v jedné prodejně v Hradci Králové zkolaboval občan a nejeví známky života. Když přijeli na místo a poskytli mu první pomoc, čímž mu zachránili život, zjistili, že je to jejich kolega v civilu, který zrovna v tu dobu nebyl ve službě.

Jaká je vzájemná spolupráce se státní policií?

Myslím si, a možná na rozdíl od jiných měst, že je v Hradci Králové spolupráce obou policíí na dobré úrovni. Občas se scházíme a probíráme některé důležité záležitosti. Jsem spokojený.

Mohl byste představit vaši současnou hlavní prioritu?

Lepší zázemí pro městskou policii. V současné době působíme na třech místech - v historickém centru, v objektu Delen a ve služebně na Benešově třídě. Jde nám o to, abychom měli do budoucna nějaké centrální pracoviště a pobočku na Benešově třídě, kde žijí tisíce lidí. Tato lokalita má své problémy vyplývající z vysoké migrace osob a husté dopravy. ■

TISKÁRNA PRATR, a.s. HLEDÁ DO SVÉHO TEAMU NOVÉHO KOLEGU

Řezač

- Na plný úvazek, dvousměnný provoz Po-Pá.
- Obsluha řezacího stroje.
- Hledáme šikovného pracovníka s výučním listem.
- Očekáváme pečlivost a manuální zručnost, spolehlivost a samostatnost.

Nabízíme velmi pestrou práci (jsme zakázková výroba – každá zakázka je jiná) v moderní tiskárně, firemní benefity a individuální přístup ke každému zaměstnanci.

Kontaktujte nás a přijďte se podívat!

Monika Exnarová
monika.exnarova@pratr.cz
737 279 792

P Pratr
TISKÁRNA

Postavičky a figurky

ze ZVÚ a další

Různých komentářích a rozhovorech vzpomínají dosti často hradečtí pamětníci na různé osoby z dřívější doby, které se trochu vymykaly tomu normálnímu běžnému životu, a samozřejmě na ně vzpomínají vždy v dobrém. V ZVÚ prý měli před mnoha lety nějakého „Frantu Špónu“. Co dělal, napovídá už jeho přezdívka – uklízel od soustruhů ocelové špony a byl takový tak trochu zvláštní. Bývalí zaměstnanci ZVÚ si na něho dodnes pamatují a vypravují si různé příběhy, co s Frantou Špónou v práci zažili.

Tento Franta Špóna měl parťáka Jirku Líbala. To byl v té době asi třicetiletý hromotluk, syn významného hradeckého lékaře, a Jirka byl také tak trochu zvláštní. Měl však geniální paměť. Hodně věděl o fotbale a na požádání sypal z rukávu výsledky fotbalových utkání Hradce již od založení oddílu. Věděl, kdy se utkání hrálo, znal sestavu našich i soupeře, výsledek i góly. Znal i výsledky reprezentace ještě z dob, kdy chytal František Plánička, a všechny další podrobnosti ze zápasů. Jirka by zcela určitě uspěl v televizní soutěži na téma fotbal a sport.

Trochu v těch sportovních vědomostech připomínal rozhlasového reportéra Josefa Laufera a ani ostatní sporty mu nebyly cizí. Jinak byl však pro život naprosto nepoužitelný. Byl hrozně hodný, přesný – do práce chodil vždy se svačinou v ruce a vždy včas. Na monterkách měl od maminky nažehlené puky a v kapse čistý a složený kapesník. Hodně Hradečáků si na něho určitě z té doby pamatuje.

Ve Škodovce pracoval také nějaký Láďa Krupička, byl rovněž trochu mimo a opět se trochu vymykal kolektivu. Pracoval na mostárně a byla to taková „děvečka pro všechno“. Většinou od mašin ode-

bíral ocelové špony a na „japonce“ je potom odvázel do bunkrů. Chodil také chlapům pro svačiny do kantýny a někdy mohl jezdit i „panváglem“. Jednou na šatně vyprávěl: „Kluci, já se nemohu ani pořádně ohnout, jak mě ta páteř bolí.“ A hned začaly lézat dotazy: „Ale copak, pán je nějak předřenej, že?“ „Ale houby předřenej, to mám od toho kramfleku.“

A to už vzbudil velkou pozornost celé šatny a už tam znělo: „Tak povídej.“ Láďa si někde našel děvče, jmenovalo se Liduška. Byla na podobně intelektuální výši a moc

si spolu rozuměli. Chodili spolu společně na nákupy, na procházky s pejskem a k doktorům. Ale nechodili nikdy sami. Vždycky a všude se s nimi vyskytovala Liduškina maminka, která nebyla o moc starší než její dcera. Asi měla maminka Lidušku dost za mlada. A Láďa dychtivě vyprávěl, hrdý na to, že vzbudil pozornost celé šatny, až se zajíkal: „Včera jsme přišli z nákupu a zapomněli jsme koupit chleba. A tak se Liduška pro něj vrátila zpět do obchodu. Zůstali jsme doma s její maminkou sami. A protože zrovna

nebylo co na práci, tak jsme s maminkou na sebe mrkli a pustili se do díla. A když to bylo zrovna v nejlepším, tak se moje Liduška s chlebem vrátila zpět a ani já, ani její matka jsme v tom fofru a randálu nic neslyšeli. Liduška neváhala, sundala si střevec na podpatku a tím kramflekem mě praštila do palice a potom mlátila dál po zádech, bohužel se mi trefovala do páteře a teď to bolí jako čert.“

Tak takový byl Láďa Krupička ze ZVÚ, dobrý společník a bavič svých spoluzaměstnanců. Nedávno při společném setkání bývalých pracov-

níků ze ZVÚ se o něm mluvilo, vzpomínalo a náramně se pánové bavili a vzpomínali na starou dobrou Škodovku i milovníka Láďu Krupičku, který měl děvče Lidušku, ale líbila se mu i její stále mladá maminka.

Teď už se tady po Hradci tolik exotů nepotlouká, je tady plno bezdomovců, ale to jsou povětšinou chudáci a ztroskotanci. Až na jednu paní. „Paní taškárka“, jak se jí v Malšovicích říká, jde na Lesní hřbitov se svými kufry a taškami 1,7 km od stanice Na Občínách od autobusu č. 9. Její

počet zavazadel se někdy liší, ale stává se, že jich má i 6 až 8. Poponáší je takovým tím indiánským způsobem. Vezme 2 kufry a poponese je 20 m, položí je a vrací se pro další. Takto chodí v létě v zimě, za každého počasí. Někdy naloží tašky na stanici Lesní hřbitov a jede autobusem č. 9 na Terminál. Tam se třeba umyje, nají a už zase cpe své tašky do autobusu č. 9 a jede zpět. I když nepochází z Malšovic, toto místo jí doslova učerovovalo a je zde vidět téměř každý den. Občas se stává u lesa v restauraci CykloBar. Natahá tam svoje zavazadla dovnitř, seřadí je u plotu, objedná si něco k jídlu a pivo, a když vše zkonsumuje, tak si odskočí a rituál s kufry se opět opakuje.

Kde chudák paní spí, nikdo neví. Vypadá inteligentně a vždy je upravená a čistá. Údajně přišla zde v Hradci Králové o byt. Pokud jí chtějí někteří lidé pomoci, nikdy nemá o jejich služby zájem. Říká se,

že i z magistrátu ji město oslovilo a nabízelo ubytování, ale tato paní pomoc úřadů prý zásadně z nepochopitelných důvodů zatím odmítá.

Hodně Hradečáků si určitě vzpomíná i na Janu Netíkovou, která údajně bydlela na Slezském Předměstí a moc ráda chodila v šedesátých letech na nedělní odpolední čaje na Střelák. Tam ji znal každý pravidelný návštěvník a dokonce pan konfereciér Petr Těšínský k ní dosti často promlouval z pódia, kde v té době hrávala kapela Mírka Mužíka, a bavil tím vždy celý sál.

Jana moc ráda tancovala Holanďana, a tak byla neustále na parketu, kde ji proháněli hlavně vojáci, a tanečnice Jana byla ve svém živlu. Každou neděli, když přišla na čaje, se pokaždé ptala muzikantů na saxofonistu Otu Štantejského, kterého prý tenkrát moc milovala. Dnes již nebožtík Ota na to prý víně vesele

vzpomínal, jak před Janou vždy upaloval, když chodila po Střeláku a ptala se každého, kde je Ota.

Byla známa i tím, že při návštěvě na WC se vždy vypyřádala přítomných děvčat na různé intimnosti a další ženské věci. Později byla potom partnerkou Jirky Širokého, zaměstnance ZVÚ a Spartaku Hradec Králové, o kterém se v Salonkách již také psalo. Je to již spousta let, ale na tanečnici Janu Netíkovou se podle některých komentářů lidí z Hradce Králové na Facebooku, jak je vidět, nezapomnělo a hned jim naskočí vzpomínka na zlatá šedesátá léta, kdy se chodilo na Střelák na oblíbené čaje. Co to byly nedělní čaje, to už ty mladší ročníky samozřejmě nevědí, ale pamětníci si na tuto dobu rádi vzpomenu. Kluci tam chodili v oblecích, v kravatech a děvčata vždy pečlivě upravená a vlasy natupírované. Taková byla tenkrát móda a doba. ■

Šlávěk Trávníček

INZERCE

NAJDĚTE SI IDEÁLNÍHO PARTÁKA

Na každodenní dobrodružství z nabídky ojetých vozů

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

Od malička jsem koukal na nějaké filmy

☞ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV LUKÁŠE HYPUISE

Evropský parlament ve spolupráci s organizací Europa Cinemas pořádá soutěž 27 Times Cinema. Za každou členskou zemi Evropské unie jede jeden účastník do 26 let na filmový festival Giornate degli Autori v italských Benátkách, kde se po dobu jeho konání stává členem poroty. Soutěž vyhlašují kina členských zemí. Pro letošek bylo vybráno Bio Central z Hradce Králové a Univerzitní kino Scala v Brně. Obě poskytla seznam kandidátů, ze kterých zástupci Europa Cinemas vybrali toho nevhodnějšího. Za hradecké kino to byl zdejší filmový nadšec, promítač a student univerzity Lukáš Hypiuse (23).

„Přihlásit se do soutěže pro mě samozřejmě byla úžasná příležitost. Vůbec jsem nečekal, že bych mohl být vybrán jako jeden z porotců filmového festivalu Giornate degli Autori, ale nakonec to vyšlo, přestože jsem se do ní hlásil pouhé dva dny před uzavěrkou odesílání přihlášek. Považuji to skoro za náhodu, překvapení a zároveň druhé Vánoce,“ řekl s potěšením Lukáš. Podle něj byl součástí přihlášky poměrně podrobný formulář včetně stručného životopisu, který také zahrnoval recenzi premiéry z poslední doby, což byl Top Gun: Maverick, která musela být jako souvislý text sepsána v angličtině. „Vyplnění formuláře trvalo skoro tři hodiny. Kromě toho jsem musel natočit třicetivteřinové video na téma Co pro mě znamená film. To jsem sestříhal a je v něm i záběr z Bia Central,“ prozradil.

A co bylo v Benátkách Lukášovým úkolem? To je jednoduché: Být porotcem filmů. Giornate degli Autori je menší, dvacet let trvající soukromý festival, který běží ve spolupráci s hlavním Benátským filmovým festivalem. Lukáš byl součástí osmadvacetičlenné poroty, jejímž hlavním úkolem bylo hodnocení jednotlivých filmů. Čestnou předsedkyní poroty byla francouzská filmařka Céline Sciamma, která o nich s porotci debatovala. Moderátorem poroty pak byl Karel Och, známý z karlovarského filmového festivalu.

Mladý hradecký porotce společně s ostatními hodnotil deset filmů z celkového počtu 1162 přihlášených. „Všech deset jsme v průběhu festivalu viděli a debatovali o nich vždy třikrát. Nejvíce se mi líbil film Lobo a Cão, který natočila portugalská režisér-

ka Cláudia Varejão, jenž nakonec těsně zvítězil nad sice kvalitními, ale ne tak dobrými filmy. Většina z nich byla zaměřena na témata LGBT nebo na uprchlíky z válečných oblastí, prostě na aktuální sociální témata,“ uvedl.

Po promítaných filmech se porotci před sálem několikrát potkali s některými režiséry. Interakce poroty a filmového štábu však nemohla být moc velká, protože by se ztratil odstup při hodnocení filmů. „Festival měl krásnou domácí, přátelskou a velmi příjemnou atmosféru,“ vrátil se do nedávné minulosti filmový fanoušek, kterého k této vášni přivedla už v dětství silně filmově založená rodina. Jeho tatínek v Bio Central provozoval filmový klub. „Prakticky každý den od malička jsem koukal na nějaké filmy, ani by mě nenapadlo odchýlit se od filmu k nějakému jinému druhu umění. Vliv rodiny byl silný, chodil jsem s rodiči do kina velmi často.“

Už v té době byl jeho oblíbeným opusem legendární film režiséra Vojtěcha Jasného Až přijde kocour. „Poprvé jsem ho viděl někdy v šesti letech. Tehdy jsem namaloval obrázek na jeho motivy. Pamatuji si, že táta ho potom poslal režiséru Jasnému do Ameriky a ten z něj byl nadšený. Takže tento film je od malička moje srdcovka,“ potvrdil Lukáš, který, když ho nějaký film zaujme, má pocit, že žije v jiné realitě, a hluboce se do něj ponoří. „Obrazně řečeno si na oči nasadím klapky jako mají koně a nechci

vnímat to, co se děje vlevo ani vpravo. Koukám upřeně před sebe.“

Ke spolupráci s Bio Central se dostal, když působil v letním kině Širák. Tam se více seznámil s pracovníkem kina Tomášem Vondráčkem, kterého se zeptal, zda nechtějí posílu do Bia Central. A oni chtěli. V současné době je to už rok, co tam plní roli promítače filmů. Prostředí svého pracoviště si nemůže vynachválit. „Je to až domácí prostředí s příjemnými kolegy. Je tam perfektní kolektiv, který spojuje láska k filmům i velmi vstřícná veřejnost. Chodím sem často, i když zrovna nepromítám.“

V budoucnu by rád zkusil profesi filmového producenta, i když si je vědom, že je to v mnoha ohledech náročná práce a může být náročnější než jiné filmové profese. Jako filmovému nadšenci je jeho srdci nejbližší italský film Velká nádhera režiséra Paola Sorrentina. „Je to krásně poetický, nádherně natočený film. Miluji ho a můžu se na něj dívat stále dokola. Jinak se nechci škatulkovat do nějakého konkrétního žánru a ode všeho si najdu něco, co mě z různých období oslovuje,“ sdělil Lukáš Hypiuse, který kromě toho, že chce dostudovat bakalářský program na grafické a intermediaální tvorbě Univerzity Hradec Králové a pokračovat v navazujícím magisterském studiu, má v plánu vyrazit na mezinárodní filmový festival Berlinale. „S většinou členů benátské poroty jsme se domluvili, že se tam znovu setkáme,“ dodal. ■

Jdu si za svým snem

Hlídnání dětí vyžaduje disciplínu, dochvilnost, asertivitu a také psychologické nadání. Eliška Kuthanová z Hradce Králové tyto vlastnosti má a navíc se dokáže do života capartů jaksepatří vcítit. Postupně hlídala děti přátelům, aby se brzy okruh jejich nových zákazníků rozšířil. Před pěti lety se stala chůvou na hlavní pracovní poměr. A to není vše. Vytvořila výtvarně kreativní až pohádkově laděný projekt s názvem Kouzelná arteterapie s Vílou Eliškou, což je její pseudonym. „Děti to náramně baví, jsou nadšené a úžasně reagují, řekla.

• HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV ELIŠKY KUTHANOVÉ

Dozvěděl jsem se, že základ k hlídání dětí máte z doby, kdy se narodila vaše mladší sestra. Je to tak?

Moc jsem se těšila na příchod mladšího sourozence, a když se sestra narodila, chtěla jsem s ní mamce pomáhat, asistovat jí při přebalování nebo sestru pochovat v náručí, přestože jsem byla také ještě hodně malá. Můj největší základ pro hlídání však přišel v době narození bratrance, to mně bylo jedináct let. Byla jsem už tehdy pro něj chůvou, která mu vytvářela různé zážitky, vyprávěla jsem mu pohádky před spaním, vymýšlela si vlastní příběhy a podobně.

Jaká byla vaše další cesta v tomto směru? Bylo potřeba absolvovat nějaký kurz, abyste se mohla stát hlídačkou dětí?

Původně jsem studovala střední floristickou školu, která byla mimo tento obor, i když i tam bylo zapotřebí kreativity a provázela ji výtvarka, což mě moc bavilo. Už během školy jsem organizovala pro děti rozmanité tábory. Žádný kurz v tomto ohledu jsem neabsolvovala a vypracovala jsem se sama praxí. Hlídnání začalo tím, že mě oslovila jedna kamarádka, která měla tři děti, potřebovala s nimi pomoci a hlavně mně věřila, což je velmi důležité. Potom začaly přibývat ostatní maminky, které měly o hlídání zájem. Aktivně se tomu věnuji pět let.

Jak vnímají rodiče, když svěřují své potomky neznámému člověku?

Z mého pohledu je podstatná důvěra, protože si maminky pouštějí do domácnosti a blízkosti rodiny v podstatě neznámého člověka. Ve většině případů na mě dostanou od někoho, kdo má se

mnou zkušenost a doporučí mě, kontakt. Oslovují mě také přes messenger na Facebooku, abych jim napsala podrobnosti, pak následuje první seznamovací schůzka, při které se s maminkou i dětmi sejdou na dvě hodiny, aby bylo zřejmé, jak komunikuji, jak navazuji vztah s dítětem, a podle toho se domlouváme, jak to bude dál.

Máte osvědčený recept, jak s maminkami navázat spolupráci?

Ptám se jich, co dělaly, než nastoupily na mateřskou, jaké mají zájmy a podobně, protože je pro maminky rozdíl mezi časem stráveným před porodem a po něm. Je to pro ně trochu jiný svět. Snažím se je motivovat, že se i při dítěti mohou osobně rozvíjet a udělat si na sebe čas. To je mnohdy velmi povzbuzuje. Hlídnáním dětí jim umožňuji, aby se mohly věnovat sobě nebo si s manželem někdy večer na pár hodin vyrazit.

Na svém facebookovém profilu píšete, že se věnujete hlídání a péči o děti se specifickými potřebami. Co tím myslíte?

Moc se mně nelíbí společenské škatulkování dětí, třeba podle nějakého postižení. Každý člověk je na tomto světě výjimečný, ale jsou dospělí i děti, kteří doprovodu v životě potřebují. Mezi ně například patří děti, které se narodily s autismem. Když takové dítě hlídám, přizpůsobím program a přístup podle jeho konkrétních potřeb. Třeba malují a mohou vytvořit něco, co není na první pohled viditelné. Klidně nacákají barvu na plátno, tím se uvolní, a to je velmi blahodárné. Od začátku sleduji, co dítě potřebuje, jak reaguje, co ho zajímá a kam směřuje. Ony pak se mnou daleko lépe komunikují. Snažím se jim ukázat, že každý člověk na světě je sám za sebe, a učím je, aby dokázaly pracovat se svými emocemi, což umí i tříleté děti. Tím, co je baví a zajímá, si je získávám a podporuji je v tom. Lépe pak se mnou komunikují a informace pak předávám jejich rodičům.

Kolik jich hlídáte?

V současné době hlídám děti jedné rodiny a doplňuji to nárázovým hlídáním lidem, kteří se mně průběžně ozývají, že třeba tuto službu potřebují večer, protože někdy jdou nebo si chtějí něco zařídit.

Berou vás už někdy rodiče jako součást své rodiny?

Ano, to se skutečně stává a samozřejmě mě to velmi těší. Po čase spolupráce do rodiny zapadnu, ženy se mně mnohdy svěřují, je to moc milé. I když

už jim děti nehlídám, zvou mě na kafe a jsme v občasném kontaktu. Za přátelství s takovými rodinami jsem nesmírně vděčná.

Jaké důležité vlastnosti musí mít dobrá chůva?

Musí mít v sobě od začátku disciplínu a smysl pro dochvilnost, bez těchto vlastností by to nešlo. Rodiče někdy spěchají, proto musí přijít včas a nesmí je v tomto směru nijak limitovat. Já do rodiny přicházím minimálně deset minut před časem, na němž jsme se domluvili. Dobrá chůva musí mít určité v sobě kousek psychologa a dětem zajistit bezpečí, což je pro celou rodinu podstatné. Jako chůva už vím, co dítě dokáže, když jsem s ním sama, a podle toho k němu přistupuji.

Co vám hlídání dětí dává? Co vás na něm baví?

Hlavní je pro mě ten posun, když vidím, že se dítě v něčem vyvíjí a jde v tom kupředu. To mě na tom baví a těší, že jsem se na tom podílela a byla toho svědkem. Mám pak radost, že to dělám dobře.

Jaký je o něj zájem?

Mám dojem, že velký. Když to vezmu ze své zkušenosti, rok zpět jsem se skoro nezastavila a měla stále spoustu příležitostí k hlídání. Po roce v souvislosti s covidem i válkou na Ukrajině trochu zákazníků, zřejmě z finančních důvodů, ubylo. Spousta maminek mně ale říká, že děti do tří let nemají kam dát. Proto mě napadlo a mám v plánu vytvořit v Hradci vlastní centrum, kde bych se věnovala hlídání dětských skupin.

Když se s odstupem podíváte na své začátky, změnily byste něco?

Určitě bych byla důslednější a měla větší disciplínu. Na začátku jsem ještě v sobě neměla patřičnou profesionalitu.

Máte vlastní děti?

Ne, nemám.

Dá se tato profese vůbec vykonávat, kdybyste se zároveň musela starat o svoje vlastní potomky?

Na dotazy tohoto typu jsem už zvyklá. Když jsem v rámci své profese celý den s dětmi, ráda si od nich ve volném čase odpočinu a chci mít prostor sama pro sebe. Navíc jsem hodně společenský člověk, takže si večer zajdu někým posedět s přáteli a mám pak čistou hlavu, abych se druhý den zase mohla naplnit věnovat dětem. Zatím tedy o vlastních dětech neuvažuji, ale do budoucna to nevyly-

čuji. Pokud se to stane, asi bych prezentovala svou práci jiným způsobem a předávala informace jako máma třeba prostřednictvím blogu.

Kromě toho, že je hlídáte, capartům předáváte také umění a věnujete se projektu s názvem Kouzelná arteterapie s Vílou Eliškou. Proč jste zvolila tento pseudonym?

Zřejmě tak asi na někoho působím, protože i moji přátelé mně někdy řeknou, že jsem taková víla, která pomáhá dětem. Z toho asi vznikl ten pseudonym. Kromě toho to děti berou lépe, když se řekne, že přijde víla než teta na hlídání. Je to pro ně, jako když přijde někdo z pohádky, a já se tak už vlastně prezentuji.

Mohla byste přiblížit, jak tyto aktivity probíhají a co je jejich smyslem?

Chodím v rámci projektu do školek, kdy mně na začátku pomohla místní akční skupina Hradecký venkov. Přijdu tam v kostýmu ušitém kamarádkami, představím se dětem jako Víla Eliška s tím, že jsem přišla z pohádkové říše plné snů, čar a kouzel. Pak jim sdělím, že jsem jim prostřednictvím motýla přinesla pohádkový košík, plátno na malování a že spolu budeme čarovat obraz. Celá ta kouzelná arteterapie je vedená tak, že jsme v pohádkovém příběhu. Děti podle něj malují a já jim k tomu přidávám komunikační i vzdělávací prvky. Pohádkový příběh děti sblízuje, a to i s tou dnešní realitou.

Jak v tomto směru reagují?

Děti to náramně baví, jsou nadšené, úžasné reagují a skutečně mě považují za opravdovou vílu. Na seznámení jim dávám rozmanité pohádkové hádanky, hned je vtáhnu do děje, ony se potom otevrou, začnou výtvarně tvořit svůj vlastní svět, kde nejsme sami, jsou spokojené, otevřené a jsem už pak jejich součástí.

Kde berete inspiraci pro tyto aktivity?

Většinou všechno čerpám ze sebe, nečtu žádné příručky, nekoukám na žádná vzdělávací videa. Prostě tím, že od malička miluju malování a komunikaci s dětmi, spojila jsem to dohromady, jsem na svém místě a své životní zkušenosti jsem poskládala do své práce. Jsem sice sama sobě inspirací, obohacují mě však děti či zajímaví lidé nebo si něčeho všimnu. Hodně mně také pomohlo, že se mnou na výtvarné dílny chodil můj nejlepší kamarád, který je fotil, a zároveň byl takovým mým mentorem, který mně dával zpětnou vazbu, protože jsem si neuvě-

domovala, co všechno obsáhnu a umím. To bylo velmi důležité.

Co vás na dětech v souvislosti s jejich uměleckým vyjádřením fascinuje?

Hodně mě vždy překvapuje, s čím vším jsou schopny přijít. Nastíním jim třeba nějaký svůj nápad a ony přijdou ještě s lepším. Je v tom zahrnuta velká fantazie, bezprostřednost a spontánnost. Dám jim semínko a ony z něj nechají vyrůst svou vlastní květinu, a to mě fascinuje. Mým mottem je: Umění dětem aneb Všichni jsme malíři...

Na jakou příhodu nebo výtvar dětí ráda vzpomínáte?

Při kouzelné arteterapii se mně v Rychnově nad Kněžnou stalo, že jsem přišla do třídy, kde bylo osm malých tříletých dětí. Za hodinu a půl společně vytvořily neuvěřitelně krásný relaxační obraz plný peříček a trpytek, z něhož mně můj grafik vytvořil vizitku. To mně uvízlo v paměti.

Nosíte něco v hlavě, kam byste chtěla své aktivity v budoucnu posunout?

Od října bych chtěla zprovoznit web, který upozorní nejen na hlídání dětí, ale také na tvůrčí dílny pro předškoláky v mateřských školách, a předávat jim to, co umím: kouzelnou arteterapii. K tomu jsem natočila i video, které tyto aktivity přibližuje. Samozřejmě v hlavě nosím už zmíněné centrum související s hlídáním dětí. Ráda bych také moderovala akce pro děti. Jdu si prostě za svým snem. ■

Adventní víkendy i masopust.

Park Na Větvi sází na osvědčené

Se začátkem školního roku každoročně přichází období, kdy tým okolo jednatele Radka Vychopeně připravuje novinky a akce na podzim a zimu. I letos se tak můžete těšit na adventní neděle s programem, Mikuláše Na Větvi nebo Masopust.

Rozhodl jsem se přesvědčit osobně a zavítal do parku v pondělí dopoledne. Nečekejte žádné neony, hlasitou hudbu nebo všudypřítomnou reklamu. „Koncepte Parku je uzpůsobena prostředí, ve kterém se nacházíme. V lese jsme hosté a podle toho se snažíme i chovat, jsme ohleduplní k přírodě i zvířatům. I přesto, že návštěvnost v sezóně je obrovská, nenajdete na zemi odpadky a v přehledném okolí ani použité toaletní papíry,“ představil fungující koncept jednatel Radek Vychopeň.

Že to nejsou jen prázdná slova, se přesvědčuji záhy, když potřebuji na záchod. Dřevěná budova s dveřmi pro pány i dámy, pisoáry i kabinky. Vše uklizené s možností omýt ruce teplou vodou, mýdlem i desinfekcí. Co mě překvapilo, že toalety může využít jakýkoliv návštěvník lesa zcela zdarma. „Myšlenku na záchody pro všechny návštěvníky lesa jsme měli od začátku fungování a souvisí s našim konceptem udržitelnosti. Podařilo se nám ji realizovat při modernizaci před rokem v létě. Pozitivních ohlasů bylo nepočítaně, potěšila nás i chvála z radnice nebo od ředitele Městských lesů, který nás pochválil na Facebooku,“ doplnil Radek Vychopeň.

A protože mi po cestě vyhládlo, využiji i místní občerstvení. Je už chladno, takže nepohrnu uzavřeným sezením s krbem a výhledem na atrakce. Objednat si můžete klasiku jako párek v rohlíku nebo smažený sýr v housce, náročnějším udělá radost caprese toast či poctivý hamburger. „Snažíme se o sezónní nabídku, minulý měsíc jsme grilovali zvěřinu, s chladnějším počasím se vracíme ke svařáku nebo punči s ovocem. I přesto, že je zdánlivě čas, vše směřujeme k Vánocům, kdy v pondělí 5. 12. přijde Mikuláš se svou družinou a na kterého navážou oblíbené adventní neděle s programem,“ doplnil Radek Vychopeň.

Podtrženo a sečteno, Park Na Větvi je místo, které doporučuji navštívit. Ceny vstupného i občerstvení jsou rozumně nastavené, velmi oblíbené jsou dětské oslavy v salonku s krbem nebo překvapivě i firemní večírky. Dělejí to tady srdcem a je to znát. ■

PytlíkART, unikátní výstava v Hradci upozorňující na stomii

V souvislosti s osvětovým projektem o životě lidí s umělým vývodem střev, kterých je v České republice více než 14 tisíc, vznikla naprosto unikátní putovní výstava PytlíkART aneb Malování na stomické pytlíky. Doputovala i do Hradce Králové, kde bude zahájena vernisáží v pondělí 3. října v 15 hodin v Turistickém informačním centru na Eliščině nábřeží.

📍 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ČESKÉ ILCO

Podle autorky a koordinátorky projektu Jitky Svobodové z pořádající organizace České ILCO výstava ukazuje život se stomií z úhlu dosud nevídaného. Jejím cílem je zvýšit povědomí veřejnosti o životě lidí s vývodem a ukazuje, že i s touto nemocí se dá žít normální život. „Výstavou uměleckých děl na stomických pytlících společně s příběhy jejich autorů nejen z řad stomiků představujeme veřejnosti, co je tato nemoc a jak vypadá stomický sáček,“ vysvětlila autorka projektu, která přinesla svůj vlastní osobní příběh.

„Když mi lékař před 20 lety oznámil, že budu mít stomii, bylo mi 28 a vůbec jsem si nedokázala představit, jak budu dál žít. Doma jsem měla roční dceru. Převažovaly u mě smíšené pocity: strach, trapnost, beznaděj, zoufalství... Bydlím v malé vesnici ve východních Čechách. Nikomu z mých přátel jsem to nejprve neřekla, protože jsem se styděla. I když začátky s vývodem nebyly vždy lehké, zvládla jsem to. Držela jsem se motto: NEREZIGNOVAT, NEVZDAT SE A ŽÍT DÁL! Před třemi lety jsem začala pracovat pro České ILCO a zjistila jsem, že slovo stomie stále vyvolává v podvědomí lidí negativní pocity. Je na čase to změnit,“ vysvětluje motivy vzniku výstavy její tvůrkyně, která nyní o životě se stomií otevřeně mluví i v rámci přednášek pro laickou a odbornou veřejnost.

A proč PytlíkART? „Pytlík je něco, co je naší součástí, ale naše okolí o tom někdy ani netuší. Neví, že řešíme, jestli nám dobře drží, jestli nepodtéká, není cítit nebo vidět pod oblečením. Spousta lidí na sto-

mii pohlíží jako na stigma. Ať už samotní stomici, jejich okolí nebo veřejnost. Za stomii se není třeba stydět, protože nám zachránila život! Abychom náš život přiblížili i lidem, co o tématu nic nevědí, rozhodli jsme se z naší každodenní pomůcky vytvořit umělecké dílo,“ prozradila Svobodová.

Organizace České ILCO již 30 let pomáhá pacientům s umělým vývodem střev z celé republiky, tedy i v Královéhradeckém kraji. Smyslem práce organizace je pomoci řešit problémy zdravotní, sociální a psychologické, které jsou spojeny s návratem stomika do normálního života. Pacienti trpící touto chorobou jsou všech věkových skupin, tedy od dětí až po seniory. „Chceme, aby lidé věděli, jak stomický sáček vypadá, nebáli se ho dotknout a mluvit o něm,“ uvádějí zástupci organizace.

Na netradiční putovní výstavě v Hradci Králové, která potrvá do 29. října, se propojí malované pytlíky s příběhy jejich autorů. Do tohoto projektu, jenž není pouze pro stomiky nebo malíře, se mohli zapojit i ti, kteří stomii netrpí, protože fantazii se v tomto ohledu meze nekladou. Navíc doprovodné příběhy jsou silné, mnohdy i velmi inspirující a hlavně boří mýty.

Marie, 67 let – stomička

Když jsem se dozvěděla, že mám nádor a budu mít stomii, byl to šok, nebylo mi ani 50 let. V roce 2002 nebyl k dispozici internet, chyběly mi informace. Neznala jsem osobně nikoho, kdo by s vývodem žil. Po operaci mi výměna sáčků dělala velké problémy. Nesnesla jsem pohled na operované břicho.

Protože mně však stomie zachránila život, naučila jsem se mít ji ráda. Díky vývodu žiji. Raduji se, že jsem se dožila vnoučat, užívám si dětský svět. Rodina mě bere takovou, jaká jsem. Přehodnotila jsem priority. Díky stomii jsem poznala řadu skvělých lidí. Mám se ráda, pomáhám druhým, můj život má smysl.

Nikola, 16 let

Moje maminka má stomii a já se jí snažím různými způsoby učinit šťastnou, třeba i malováním. Vytvořila jsem tři pytlíky, na jednom z nich je naše chlupatá kočičí kamarádka Šmudlinka, na dalším brouček se svou kuličkou a na posledním rybníček, který vykouzlí úsměv každému. Zároveň držím palce i ostatním umělcům a všem stomikům přejí pevné nervy a vytrvalost.

Jitka, 68 let – stomička

Se stomií žiji 16 let. Od začátku jsem se s tím netajila a o žádné kamarády jsem nepřišla. Získala jsem spoustu nových úžasných kamarádů, kteří jsou na tom podobně jako já. Na svůj problém nejsem sama a díky klubu stomiků jsem informovanější a mnohem šťastnější.

Petr, 39 let – stomik

O akci PytlíkART jsem se dozvěděl díky setkání stomiků v Plzni, na které jsem dostal pozvání od Mgr. Šilhánkové ze společnosti B. Braun a kde bylo jedním z bodů i vystoupení paní Ředinové z ILCA. Její řeč mě velmi zaujala a zapojení se do této akce jsem bral jako „povinnost“. Snažím se tím ILCU alespoň trochu pomoci a zároveň tím poděkovat za vše, co pro nás stomiky dělá. Bohužel nejsem výtvarně ani trochu nadaný, nicméně manželka ano, takže celá malba včetně nápadu je její dílo. A co pytlíkem vlastně vyjadřujeme? Že není sebemenší důvod se za stomii stydět a proč tedy humorně nevyjádřit to, k čemu slouží – stejně to všichni víme, tak proč to tajit. Vždyť právě tento pytlík je svým způsobem záchrana našeho života! ■

Poslední byty

bytyprokopka.cz

MIMOŘÁDNĚ
ÚSPORNÁ

REKUPERACE
VZDUCHU

PODLAHOVÉ
VYTÁPĚNÍ

PARKOVACÍ
DŮM

enteria
český stavební holding